



BEN JE BETOOTHERD!!!

We schrijven 1989. Het is een nogal bewogen jaar. De studentenopstand op het Plein van de Hemelse Vrede, de val van kabinet Lubbers II en George Bush wordt president. We nemen definitief afscheid van De Fabeltjeskrant en verwelkomen RTL Veronique. Maar 1989 staat toch vooral in het teken van de vrijheid: de hereniging tussen Oost en West is een feit dankzij de val van de Berlijnse Muur. Mazda verbaast vriend en vijand door met een leuke betaalbare roadster op de proppen te komen, en dichterbij huis behaalt ondergetekende zijn rijbewijs en koopt een paar maanden later zijn eerste eigen autootje.

Dat autootje is een oude Mitsubishi Colt uit 1982. De goedkoopste uitvoering met beige skai bekleding op de zetels, die in de zomer al snel worden voorzien van slecht passende stoelhoezen uit de Wehkamp catalogus. We noteren een sportstuur en luchtverfrisser uit het assortiment van Halfords, en een YOKO radio die gevoed werd met TDK cassettebandjes die hun plek vonden in het dashboardkastje tussen het dikke Shell 1000-stratenboek en wegenkaart. Ja, zo was autorijden pakweg 25 jaar geleden. Geen airco, geen navigatie, geen stuurbevestiging. Voor pech onderweg was er de telefooncel of praatpaal, de smartphone bestond nog niet. Calimero was in die tijd de enige met een eiPet.

Nu, slechts 25 jaar later, is er veel veranderd. Mijn zakelijke auto, een Ford Focus, is voorzien van zaken waar we destijds nog nooit van gehoord hadden. Bluetooth, navigatie, ABS, ESP, iPod, MP3, parkeersensoren... Sterker nog, het ding kan zichzelf inparkeren. Als dan 's avonds ook de twee LED schermpjes, blauwe knoppenbrij en rode interieurverlichting oplichten denk ik soms dat ik in Starship Enterprise ben beland. Niks rammelende cassettebandjes, stratenboek of wegenkaart. Het is vast daarom dat een niet nader te noemen Japanse autofabrikant onlangs besloot zijn jongste telg niet meer te voorzien van een dashboardkastje.

Toch hebben die moderne zaken soms ook hun keerzijde. Niet iedereen is gewend aan al die vernuftige snufjes aan boord. Dat ondervond ik onlangs weer toen ik op een zonnige vrijdagmiddag na werktijd bij het verkeerslicht stond te wachten met de radio aan. Net op het moment dat de zanger van Coldplay op hoog volume "Sky Full of Stars!" wil gaan zingen wordt het geluid van mijn radio gedempt. Op de display voor mijn neus verschijnt prompt de tekst "Ford Audio wordt gekoppeld met Huawei, voer uw paringscode in". Wat krijgen we nou dan??? Welke idioot wil er nou paren met mijn auto???

Ik sta vooraan, dus het stuk onverlaat kan alleen maar naast of achter me staan. De slaperige studente in de afgetrapte Peugeot naast me maakt een tamme indruk, die is het in ieder geval niet. Ik kijk verder en zie in mijn spiegel de neus van een gloednieuwe Ford B-Max met groene dealerplaten. Voorin zijn een dame en heer op leeftijd verwoed in de weer met leesbrillen en een telefoon van formaat digitale snijplank. "Aha!" denk ik, "De Schoutentjes gaan fijn een eindje (proef)rijden!"

Meneer Schouten heeft zijn leesbril inmiddels opgezet en houdt de telefoon stevig tegen het stuur gedrukt. Hij begint verwoed op het scherm te tikken, om vervolgens met een geagiteerde blik het toestel op schoot van mevrouw Schouten te deponeren. Op mijn display verschijnt de tekst "Bluetooth verbinding mislukt". Check! Daar was meneer Schouten blijkbaar ook al achter. Ik vraag me af of ik er iets van moet zeggen. Maar veel tijd om erover na te denken krijg ik niet, want het verkeerslicht springt (eindelijk) op groen. Slechts één kruising verder weer hetzelfde ritueel. "You're a skyyyyy full of s..." PIEP "Ford Audio wordt gekoppeld...". Wel verd#\$@%!!! De Schoutentjes staan naast me. Ditmaal is het mevrouw Schouten die een poging tot "paring" onderneemt. Meneer Schouten z'n geduld is op, en wil het apparaat uit de handen van mevrouw Schouten grissen, maar die laat met stuurse blik merken dat ze daar totaal niet van gediend is. Het geheel dreigt uit te lopen op een handgemeen en ik kan het niet langer aanzien. Een klein stootje met m'n claxon zorgt ervoor dat ik de twee toch naar hun 50-jarig huwelijk help. Geïrriteerd kijken ze mijn kant op en ik zie vertwijfelde blikken als ik hoofdschuddend naar mijn display op de middenconsole wijs. Mevrouw Schouten kijkt naar mijn auto, vervolgens naar hun telefoon en ik zie aan haar grote ogen hoe het kwartje langzaam valt. Ze tovert een grote vriendelijke glimlach tevoorschijn en steekt haar duim omhoog. Meneer Schouten is nog niet zover, die kijkt alleen maar vragend z'n vrouw aan. Legt u het even uit mevrouw? Dan kan ik weer lekker naar huis rijden, de MX-5 pakken en aan een heerlijk, zonnig, maar vooral rustig weekend beginnen. Zonder snufjes, zonder poespas, zonder fratsen. Zo lekker gewoon.

Rody

